

De Roos van Mexico boog zich over den zieke ? (Blz. 708).

Ik geloof dat er niets te doen is dan met Koba de Roy geduldig te wachten op de komst van Juan de Scelly en al onze droomen van grootheid onder het keizerrijk maar te laten vliegen...

Een drietal dagen verliepen, zeer eentonig, niettegenstaande de twee mannen in den onmiddellijken omtrek der grot wel een wandelingje deden, daar don Diego wenschte terug te Mexico, bij den winkelhaak te zitten, waar de gevangenschap veel plezanter was, een goed maal in familie en een tochtje langs de straten der hoofdstad veel aangenamer waren dan het voedsel in de spelonk, hetwelk veel te wenschen overliet en het weinig verlokkend rondloopen in het woud...

Den derden dag, na den noen, kwam tot groote verbazing van don Diego en ook van Rooie Kobe, die het met eerst genoemde eens geworden was dat Carabita nooit meer zou te zien zijn, dezen laatste in de grot.

— Gij komt nieuwen voorraad opdoen ? vroeg don Diego.

— Wat voorraad ?

— Goud...

— Neen, want ik heb slechts luttel geld uitgegeven, het hoogst noodige voor mijn voedsel... Ik bemerk tot mijn groot spijt dat gij mij nog immer mistrouwt...

Het zal misschien beter gaan als ik u zal medegedeeld hebben hetgeen ik reeds heb verricht...

— Ik luister, zei don Diego.

— Toen ik hier weg ging, zoo begon Carabita zijn verhaal, was ik van plan naar den bevelhebber van het leger van Juarez te gaan, om hem te melden dat ik hem de schuilplaats der keizersgezinden kon aanwijzen...

— Dan hadt ge toch weer slechte gedachten...

— Geenszins... Het was het begin van het ontwerp dat ik had gemaakt.

Ik zou u dan door dezen man doen vangen hebben, om u in het klooster te doen opsluiten...

— Het ziet er lief uit... Wellicht zouden wij het met ons leven betaald hebben...

— Daar was geen vrees voor zei Carabita...

— Wat weet gij daarvan? Ik zou het in ieder geval maar niet wagen, nu den vijand in den muil te loopen... Hij zou kunnen toebijten en 't zou met ons gedaan zijn!

— Als zij u en dezen jongen hadden willen dooden, dan hebben zij in den laatsten tijd al meer dan eens daartoe gelegenheid gehad... Is dit niet zoo?

— Inderdaad...

— Ik heb altijd de dingen van elkander afgeleid en richt mij naar den uitslag dezer afleiding.

— Maar, gij hebt dan uw eerste voornemen niet uitgevoerd?

— Neen, omdat het toeval mij geholpen heeft...

Ik ben van hier uit recht naar het kamp gegaan om den bevelhebber te spreken, en werd natuurlijk door een schildwacht bij de lurven gegrepen en opgeleid naar den officier der naastbijgelegen wacht...

Tot mijne niet geringe verwondering herkende ik in den man een Spanjaard, die met mij in het moederland heeft gestreden en die een mijner boezemvrienden was geworden...

Hij ook had het een en ander op zijn lever gehad en zoo was het wellicht gekomen dat hij ook naar den vreemde was uitgeweken en nu als officier in de gelederen van Juarez' troepen een bestaan vond...

— Ik zou nog eerder den duivel in hoogst eigen persoon hier verwacht hebben dan wel u! zei mijn oud gezel, toen wij alleen waren...

— Ja, ik dacht evenmin u hier te zullen aantreffen.

— Wat zoekt gij hier?

— Niets...

— Dat is overal te vinden!... Wat komt gij hier doen?

— Wel, beste vriend, zij hebben mij hier met geweld gebracht, omdat ik in den omtrek van het kamp rondzwierf...

— Met welk doel?

— Is het de officier of de vriend die mij ondervraagt?

— Beiden...

— Ik ben op de vlucht...

— Iets mispeuterd?

— Zeer veel... Ik ben de keizer...

— Wat keizer?

— Maximiliaan... De vorst van Mexico...

— Toch niet gek?

— Kent gij den keizer?

— Ik heb hem meermaals gezien...

— Kijk mij dan eens goed aan...

De man deed wat ik hem vroeg, sloeg met de hand op de tafel en riep uit:

— Wel, inderdaad, gij gelijkt sprekend op den deugniet, die onzen Juarez zooveel spel heeft geleverd...

Hoe zijt gij daar aan geraakt?

— Aan wat?

— Wel, aan die gelijkenis!

— Ik ben wellicht keizerlijk geboren... In ieder geval heb ik er geen schuld aan... Maar ik heb van deze gelijkenis gebruik gemaakt om het een en ander te doen, dat misschien niet al te eerlijk was...

En ik verhaalde mijn vriend al wat ik alreeds als keizer van Mexico had uitgestoken...

Ik week alleen op het einde van mijn vertelsel van de waarheid af, daar ik den man wijsmaakte dat ik hier op de vlucht was kunnen gaan en dus doelloos rondzwierf op gevaar af weer terug in de handen der gerechtsdienaars te zullen vallen...

— Wat wilt ge dat ik dan met u uitricht? vroeg de officier na eenige stonden te hebben nagedacht.

— Dat weet ik nu ook niet... Ik herhaal nog eens, dat ik niet gevraagd heb hier bij u te worden geleid... Laat mij loopen, ik zal wel een uitweg vinden...

— Neen, want ge loopt toch in de armen van een verkenner of een wacht, dit is hier in de naaste buurt niet te vermijden...

Ik weet waarlijk niet hoe ik er eene mouw moet aan passen zonder u te veel in het nauw te brengen...

Het eenige dat er opzit, is u te doen gevangen nemen, om dan na te gaan hoe ik u hier uit de litsen moet helpen, wat ik voor een oud vriend gaarne zou doen...

— Denkt ge dat het geraadzaam zou wezen mij te laten aanmelden bij de Roos van Mexico?

— Kunt gij haar dienst bewijzen?... Zoo neen, waag u dan niet binnen het bereik van hare klauwen, want de menschen die zij niet kan gebruiken, laat zij aan hun lot over, en denkt zij dat zij haar het geringste nadeel kunnen berokkenen, zooals zij dit van u zou kunnen meenen, dan komen ze er niet bont van af...

— Dit werd mij nog gezegd, maar ik kan haar dienst bewijzen, door haar een relaas te geven van al wat er gebeurd is totdat ik haar de laatste maal zag... Ik denk wel dat zij dat belangwekkend zal vinden...

— Als gij het wilt beproeven, zal ik haar laten melden dat wij den tweelingbroeder van Maximiliaan hebben bij den kraag gevat.

In afwachting dat zij u wenscht te zien of ergens ver van hier wenscht, moet ik u doen opsluiten.

— Mij goed.

Ik werd naar het klooster opgeleid en in een kamer opgesloten, want, naar ik zien kon, waren de gebouwen van het voorhof leelijk toegetakeld geworden en de gevangenis daardoor onbeschikbaar gemaakt...

Ik bleef niet lang in mijn kerker, want een paar uur reeds nadien kwam de wacht mij halen en werd ik in een net vertrek gebracht, waar men mij alleen liet...

Het was gelijkvloers gelegen, het venster gaf uit op een weg langsheen het woud en was zelfs niet gesloten, zoodat ik gemakkelijk langs daar zou kunnen op de vlucht zijn gegaan...

Misschien stond er een schildwacht op den weg of wel scheen men er weinig belang aan te hechten dat ik bleef of op de vlucht ging...

Na eenig wachten werd een valgordijn opgelicht en verscheen de Roos van Mexico in de kamer...

— Wat komt ge hier doen? vroeg zij barsch...

Ik maakte eene diepe buiging en zei:

— Neem het mij niet euvel op, Hoogheid, maar ik heb gedacht dat ik u van eenig nut zou kunnen wezen, nu bij den vijand mijn rol als keizer van Mexico is uitgespeeld...

— Zeg mij hoe alles is toegegaan, sinds gij hier als keizer werd ontvoerd...

De vrouw wees mij niet af... Dat was al wat ik verlangen kon...

Ik voldeed aan haar verzoek...

Zij vond er veel vermaak in, als ik haar verhaalde hoe ik tegenover de Indianen als vorst van Mexico was opgetreden en hoe ik al gezworen had wat zij verlangden dat ik hun als vorst beloofde...

— Hoe zijt gij uit de handen der deugnieten losgekomen, als zij vernomen hebben dat gij een valsche keizer waart, dien ik hun had geleverd?

— Zij hebben mij doen zeggen wie ik ben en hoe ik er toegekomen was de rol van den keizer te spelen...

Niet het minste kwaad hebben zij mij gedaan en over een paar dagen hebben ze mij toegelaten heen te gaan...

— Wie heeft u dit toegestaan?

— Don Diego en de vreemdeling met zijn rood haar, die goed bij u bekend staat...

— Zeker, vermits ik hem op den vijand heb afgezonden... En wie nog?

— Niemand anders... Zijn makker ligt hier gewond te bed en de anderen zijn gesneuveld of op de vlucht, want er is geen hunnen teruggekomen in de grot...

— In de grot?

Ik had dat woord losgelaten zonder nadenken en zat er erg mede in nesten...

— Ja, de vergaderplaats der keizersgezinden.

— Waar is deze gelegen?

Zij was in het woud gelegen, maar bestaat nu niet meer... Het was eene gewone spelonk, met een engen ingang, die vol kruit werd gestoken en in de lucht geblazen, zoodat er geene toegankelijke grot meer is...

— En waar bevinden zich thans don Diego en zijn rossen gezel?

Ik bleef haar het antwoord schuldig.

— Ik vraag u dit niet, hernam zij, om hun kwaad te doen, hen te doen opzoeken, hen te doen vangen, maar omdat ik hen wensch te zien...

— Ik mag het nu niet zeggen.

— Kunt gij hen zonder uitstel vinden?

— Als het volstrekt moet, ja...

Zij dacht een oogenblik na... Zij scheen zeer zenuwachtig te wezen... Zij stond op en wandelde een paar malen door het vertrek...

Dan kwam zij op mij toe en keek mij met twee groote en schoone donkere oogen, die een violetten glans bekwamen, een wijl doordringend aan...

— Zegt ge mij de waarheid? Zijt ge niet hier gekomen om mij te bedriegen?... Zijt ge niet afgezonden door de vrienden van den onderkruiper om mij een pert te spelen?

Spreek... Als gij niet recht in uw schoenen staat, laat ik u onmiddellijk opknoopen!...

Ik wist niet wat ik van deze plotseling losbarsting denken moest.

— Ik zweer u, Hoogheid, zei ik, met een stem die zoo vrij klonk als kwam ze uit den mond van een alleszins eerlijk man, ik zweer dat ik door hen zonder voorwaarden ben losgelaten en hier kwam om u in te lichten over hetgeen er geschied is...

Misschien wel werd ik geleid door de dankbaarheid omdat gij mij uit het gevang hebt gehaald...

Zij lachte luidop...

— Dankbaarheid! kreet zij... Dat woord alleen doet mij denken dat gij met bijbedoelingen hier komt...

En na weer een stond nadenken, vroeg zij:

— Waarom hebben don Diego en zijn makker u dan hunne nieuwe schuilplaats laten kennen?

Dat sloeg mij opnieuw uit mijn lood...

Maar ik antwoordde toch zonder dralen:

— Zij hebben het mij niet gezegd, Hoogheid... Ik heb de twee mannen achtervolgd, om na te gaan waar zij zouden gaan nestelen. Dit zou kunnen te pas komen, heb ik gedacht.

— Waarom kunt ge mij dan niet zeggen waar zij te vinden zijn?

Weer een logische vraag die mij in het nauw moest brengen...

— Ik wil dit geheim voor mij alleen houden, en zal u zeggen waarom. Het is het eenige dat ik weet dat mijn persoontje bij u eenig belang kan doen inboezemen...

Buiten dat, ben ik volstrekt niets meer voor u waard?

— Ik zal maar doen alsof ik u geloof, sprak zij na weer een weinig overwegen... Men weet nooit in hoever men lieden van uw slag vertrouwen mag...

Ik boog diep en zei:

— Dat is zoo, Hoogheid... Ik begrijp dit ten volle...

Een paar malen liep zij zenuwachtig op en neer, mompelde eenige onverstaanbare woorden en beval dan:

— Volg mij...

Ik liep haar na, want zeer snel ging zij enkele vertrekken door en kwam in een kamer waar een jonge man te bed lag en ik herkende dadelijk, alhoewel het gelaat danig verbleekt was en vermagerd, den vreemdeling, die door u Juan wordt geheeten, en. naar ik vernomen heb, in het gevecht gewond was geworden.

Uw gezel sliep, maar moest pijn gevoelen, want nu en dan trokken zijn gelaatsspieren smartvol samen...

De Roos van Mexico boog zich over den zieke en hare lippen raakten het voorhoofd van den kranke aan...

— Wat! kreet don Diego... Wat vertelt ge daar voor onzin?

— Ik heb het gezien...

— Gedroomd zeker, in de gevangenis?

— Neen met mijn eigen oogen gezien dat de Roos van Mexico het voorhoofd van uw gezel zoende...

— Madre de Dios! riep don Diego, wat heeft dit te beteekenen... Daar begrijp ik nu niets van!...

— Ik wel, meende de Rooie...

— Ja, leg uit...

— Panpeloena...

— Wat komt die hier bij doen?

— Die is ook op mij verliefd geworden...

— Wat denkt gij dan?

— Dat de Roos van Mexico op Jan, die een zeer schoone jongen is, verliefd is geworden...

— Gij hebt nooit zoo duidelijk in het Spaansch gesproken, maar nooit hebt gij er in het Spaansch zoo neven geslagen...

— Kan dat dan niet zijn?

— Neen, de Roos van Mexico, stelt dit goed in uw koker, is nooit verliefd... Zij doet alsof zij het is, als zij de menschen wil voor haar doen werken.

Wat er ook van zij, vervolgde Carabita, ik heb dus goed gezien dat zij uw vriend op het voorhoofd zoende.

Hij opende de oogen, een glimlach verhelderde zijn betrokken gelaat en hij greep hare hand, die hij in de zijne gekneld hield...

— Panpeloena, zei Kobe weer...

— Houd uw gezicht, beet don Diego hem toe...

— Ik zal het niet weggeven, morde Kobe, maar ik houd staan dat er liefde in het spel is... Ik heb het toch ondervonden, Franke fee van Bogot-nog-toe...

— Hoe denkt gij erover, Carabita? vroeg de don.

— Ik geloof dat uw vriend gelijk heeft, maar ik zou er toch niet durven op zweren, als ik mij herinner wat gij van dit wijf hebt verteld...

Zij boog zich weder over den kranke en fluisterde hem iets in het oor.

Hij glimlachte weder en knikte met het hoofd.

En op een zeer zachten toon, zooals ik het van haar nog niet gehoord had, want zij sprak

tot mij heel kortweg, zooals eenieder die gewoon is te bevelen, op een toon die welluidend klonk als eene muziek van violen, sprak de Roos van Mexico tot mij:

— Deze jonge man, een gezel van de keizersgezinden, verlangt zijn vriend Kobe en don Diego te zien en te spreken... Gij moet deze twee heeren trachten te vinden...

Mag ik u verzoeken naar hen toe te gaan en hen te vragen u naar hier te vergezellen...

Zij zullen hem veel genoegen doen...

— Ja, zei de jonge man, veel genoegen... Ik wensch hen spoedig te zien...

— Is het ver dat gij gaan moet? vroeg de Roos mij.

— Toch niet...

— Indien gij een paard noodig hebt, zal men er een ter uwer beschikking stellen...

— Het zal wel te voet gaan, Hoogheid.

Zij drukte de hand van den kranke en sprak:

— Rust nu maar... Gij ziet, al wat gij maar verlangt sta ik u toe...

— Dank...

— Kom, zei de vrouw, ik ga u het middel verschaffen om vrij uit en in het kamp te gaan.

Zij stapte voor mij uit terug naar het vertrek waar ik haar eerst gezien had en ontbood een officier, dien zij als volgt toesprak:

— Deze man is van heden af in mijnen dienst en moet zich tot nader bevel vrij in het kamp en den omtrek kunnen bewegen... Hij moet op de hoogte gebracht worden van de wachtwoorden en alle inlichtingen die voor hem van belang kunnen wezen...

— Mag ik zoo vrij zijn u te doen opmerken dat de bevelvoerder...

De Roos van Mexico sneed hem het woord af:

— Ik verlang geene opmerkingen... Wanneer ik u een bevel geef, dient het uitgevoerd...

— Nochtans...

— Gij kunt gaan...

De officier boog en vertrok...

— Volg hem, beval Mercedes...

— Indien ik niet word doorgelaten...

De vrouw verstond mij en zij kreet nu luid genoeg opdat de officier, die te wachten stond, het zou hooren:

— Ik gebied hier... Het zou hem slecht te staan komen, die mij zou durven dwarsboomen!...

Zonder de geringste moeite kwam ik buiten het kamp en nu ben ik hier...

Ik kan u alle oogenblikken van den dag en van den nacht, want de wachtwoorden zullen mij worden toevertrouwd, in de onmiddellijke nabijheid van den keizer brengen.

Heb ik goed gewerkt?

Don Diego antwoordde niet...

Hij keek Carabita doordringend aan...

Eindelijk sprak hij:

— Indien al hetgeen gij daar hebt verteld waar is, dan kan ik niet zeggen dat gij slecht hebt gewerkt maar ik kan er ook niet aan toevoegen dat wij er iets mede gevorderd zijn...

Wat zal het ons baten in de onmiddellijke nabijheid van den keizer te komen, als wij hem niet mogen naderen en het middel niet vinden om hem te verlossen?

— Er is misschien middel om tot bij hem te komen... De omstandigheden moeten ons dit uitwijzen...

Is dit mogelijk, dan zullen wij wel met hem weten weg te geraken... Gij, wil ik zeggen, want ik zou daar blijven om hem te vervoegen... Ik heb dit gedaan om u op een dwaalspoor te brengen, ik wil er thans alles voor opofferen om uwe vijanden beet te nemen...

— Dat is zeer schoon van uwentwege, maar ik zie niet in hoe wij u tegen den keizer zouden kunnen uitwisselen. Er is ook nog iets anders...

Wat is de Roos van Mexico met ons, dat wil zeggen met mij en den vriend Koba van plan? Waarom wil zij ons naar het kamp lokken?...

— Ik heb toch goed gehoord dat de gewonde jongen naar u beiden vroeg... Hij zal het toch niet doen om u in het verderf te storten?

— Dat is waar... Ik weet niet wat ik er van denken moet... Of ik u moet gelooven... Het is al zoo raar!... Maar lanterfanten helpt toch ook niet... Wij zullen er het fijn wel van weten als wij u volgen naar het klooster en dan waarschijnlijk reeds in het net gevlogen zijn als wij weten wat er op touw werd gezet door deze heks van een wijf...

Op Gods Genade dan maar...

Wij gaan met u mede...

De drie mannen begaven zich naar het kamp, waar Carabita met het hem bekende wachtwoord de schildwachten voorbij kwam, door den officier werd ontvangen en het drietal dadelijk bij de Roos van Mexico bracht...

Don Diego nam met zwier zijn hoed af, maakte een diepe buiging en wilde zijn compliment beginnen:

— Edele dame, ik...

De vrouw sneed hem het woord af en zei op een toon die geen tegenspraak duldde:

— Ik heb u nooit gezien, ik heb u nooit gekend en ik wensch onder geen voorwendsel uwe kennis te maken... Begrepen?

Een onthutster man dan don Diego was er nooit te zien geweest... De woorden verstierven op zijne lippen en hij kon geen lettergreep meer uithakkelen, ook niet als hij min of meer van zijn verbazing was teruggekomen...

— Zooals deze man u zal gezegd hebben, hernam de Roos, wenscht uw zieke vriend u te zien en ik heb hem dit niet kunnen weigeren alhoewel ik lieden van uwe soort hier niet zou mogen laten komen...

— Edele dame, zoo begon don Diego, die de spraak scheen teruggevonden te hebben, edele dame, ik...

Maar weer sneed Mercedes hem het woord af.

— Gelieft mij te volgen, beval zij kortaf...

Zij bracht de drie mannen bij Jan van 't Schelleken, die door een aantal kussens geholpen half recht in zijn bed gezeten was... Hij drukte de hand van don Diego en van Rooie Kobe en zei tot de Roos van Mexico:

— Ik dank u voor uwe goedheid...

En tot don Diego:

— Ik wilde weten of gij nog in leven waart en u dan ook in levenden lijve voor mij zien...

— Hoe stelt gij het?

— Zeer goed... Een paar dagen rust nog, en ik zal weer te been zijn.

Dan sprak hij in het Vlaamsch tot Rooie Kobe:

Ik heb u doen komen, om u te zeggen dat de vorst nog altijd in het klooster zit...

— Dat weet ik, Jan... Ik weet zelfs meer... In een kot, achter het altaar in de kerk...

— Kent ge den weg om tot daar te geraken?

— Ja, want zij hebben er mij ook naartoe gebracht.

— Tracht hem dan uit zijn gevangenis te redden, want anders schiet hij er het leven bij in... Die vrouw heeft mij veel toevertrouwd en ik zal nog meer van haar vernemen...

— Hebt gij haar ook met den kop ergens in een oven of een vat gedompeld?

Jan van 't Schelleken moest lachen...

— Neen, jongen, dat doe ik niet... Maar, luister, want onze samenspraak in het Vlaamsch zou argwaan bij haar kunnen opwekken... Ik zal er voor zorgen dat ge de eerste dagen hier vrij in en uit kunt komen... Maak er gebruik van om iets in het belang van den vorst te ondernemen...

Ik herhaal het, hoog tijd is het!

— Goed, Jan, ik zal het hun zeggen...

— Wilt gij hier blijven... Dat kan ik haar vragen... Van de twee anderen kan er geen spraak wezen...

— Ja, Jan, dat kan misschien wel goed zijn. Wil ik het eens vragen aan don...

— Geen woord meer...

En zich tot de Roos van Mexico wendend, die een onvergenoegd gelaat vertoonde, omdat zij geen woord kon snappen van de samenspraak tusschen Jan en Kobe.

— Mijn vriend zou wenschen bij mij te blijven... Ik zou zijn gezelschap op hooge prijs stellen... Hoe denkt gij er over?

De vrouw keek hem diep in de oogen, als wilde zij de verholenste zijner gedachten pijlen.

— Als gij het wilt, sprak zij eindelijk, kan de man hier in uwe kamer blijven...

Hij moet echter beloven dat hij dit vertrek niet zal verlaten dan met mijne toestemming.

— Dit zal hij.

— Mag ik u eens iets vragen, Jan?...

— Zeg op...

— Waar is Panpeloena?

— Gij zult haar niet meer weder zien, Kobe. Zij is in ballingschap over de grenzen gezonden...

— Ziet gij haar ook gaarne, Jan?

— Wie?... Panpeloena?

— Neen, deze schoone vrouw hier?

Jan moest lachen...

— Kobe, jongen, sprak hij, ik geloof dat ge ze alle vijf niet meer rijk zijt...

— Zij ziet u toch gaarne, Jan...

— Zij is goed voor mij, beste vriend, en daar moeten wij nut uit trekken... Zeg dit aan de vrienden, als gij hen naar buiten vergezeld... En keer hier dan terug.

Hij wisselde nog eenige woorden met don Diego en zei dan dat hij naar rust verlangde...

De vrienden verlieten de kamer, maar de Roos van Mexico weerhield Kobe:

— Heer, zegde zij, gij moogt hier blijven.

De Loenhoutenaar begreep dat het gevaarlijk zou zijn om te vragen de anderen te vergezellen en bleef in de slaapkamer.

Toen Mercedes met don Diego en Carabita in het ander vertrek was gekomen zegde zij tot eerstgenoemde:

— Ik zal u toestaan morgen weer uw vriend te bezoeken... Hebt ge tegen dien tijd een nieuw plan om den keizer te verlossen, denk er dan aan dat ik deze maal de vijanden der republiek zal doen neerschieten als razende honden.

Don Diego keek haar een oogenblik glimlachend aan om daarna een diepe buiging te maken en op spottenden toon te zeggen:

— Edele dame, ik heb, denk ik, u nooit gezien, u nooit gekend en ik wensch thans niet uw kennis te maken.

Carabita wilde hem volgen...

De Roos van Mexico hield hem een oogenblik staan, duwde hem een beursje met goudstukken in de hand en sprak hem halfluid toe:

— Blijf mij trouw dienen en gij zult er u niet over te beklagen hebben.

Toen zij buiten het kamp waren gekomen, nam Carabita eerst het woord:

— Welnu, heerschap, mag ik weten hoe gij thans over Carabita denkt?

— Ik begin stilaan vertrouwen in u te stellen.

— De Roos van Mexico ook...

— Wat bedoelt gij?

— Wel ja, toen wij heengingen heeft zij mij een beursje met goud in de hand gestopt en mij nog op het hart gedrukt dat ik haar trouw zou blijven dienen.

Gij ziet het als ge in de wereld de menschen bedriegt zijn ze dadelijk gereed met een belooning.

— Dat is wel omdat zij de pretentie hebben dat zij niet kunnen bedrogen worden... Maar onder ons gezegd, heer Carabita, met al dat vertrouwen van u en mij en van de Roos in u en van Juan de Scelly in Koba in ons beiden waarschijnlijk, liggen wij met onzen bek in het water...

Wij zullen in het kamp niet worden lastig gevallen; wij zullen toegang hebben tot het klooster en onze vrienden als wij het goedvinden en wij zullen weten dat de keizer niet ver van ons opgesloten zit... En dan?

— Niets, ik moet het bekennen!

— Jan heeft met Koba gesproken... Wat heeft hij ons willen mededeelen langs zijn gezel om?... Zeker een aantal dingen, die de Roos van Mexico niet in haar ooren mocht knoopen... Maar wij weten het nu toch ook niet... Wanneer zullen wij Koba alleen te zien en te hooren krijgen?

En zeg het mij eens: wij zijn niets vooruitgekomen, wij staan op een dood punt...

— Het is zoo, erkende Carabita. Ik kom terug op mijn eerste gedacht! Wij moeten trachten de vrouw, die hier alles te zeggen heeft in onze handen te krijgen, en haar tegen den keizer uit te wisselen.

— Spoediger gezegd dan gedaan!

— Laat ons de gunstige omstandigheden afwachten, die zich misschien eerder zullen aanbieden dan gij denkt!...

— En als ze niet komen?

— Ja, dan kan er niets gedaan worden...

Zij gingen terug naar de grot, waar de Indiaan, die niet wist dat zijn reisgenooten verslagen en op de vlucht gegaan waren, nog steeds dienst deed...

Zij waren langs een omweg naar hun verblijf gegaan, uit vrees dat zij op bevel van de Roos van Mexico zouden achtervolgd worden, maar zij hadden niemand bemerkt.

In de grot sleten zij vervelende stonden, niettegenstaande dat zij den tijd doodden met eten en drinken en kaartspelen...

Don Diego had niet alleen vertrouwen in den valschen keizer gesteld maar begon nu ook wat sympathie voor den fielt te gevoelen, omdat deze tegenover den don een eerbiedigen afstand wist te bewaren.

Zulks vleide den zeer gevoeligen man en deed hem het verleden van Carabita vergeten.

— Morgen vroeg gaan wij onzen vriend Juan bezoeken, zei hij, want wij moeten trachten met Koba te spreken.

Zij vonden geen schildwachten die hen den weg versperden en op het plein geen kamp meer, dat in den nacht was opgebroken.

De troepen van Juarez hadden hun vroegere standplaatsen gaan innemen daar er weer woeling onder de partijgangers van het keizerrijk was gekomen en er geruchten liepen over een verzameling van de verspreide soldaten van den keizer en een nieuwen veldtocht.

Het was meer een gerucht, te Mexico ontstaan, na het bezoek van don Diego aldaar, dan een werkelijke poging, die, trouwens, toch schipbreuk zou hebben geleden...

Aan de poort van het klooster bevond zich een soldaat, geweer op den schouder.

Zoodra hij onze mannen zag naderen, legde de schildwacht op hen aan.

— Caramba! vloekte don Diego, hoe moeten wij dien ezel aan zijn verstand brengen dat wij in het klooster moeten zijn?... Hij zal op ons vuren!...

— Dat is niet te betwijfelen! meende Carabita.

Don Diego bracht de handen aan den mond om een soort roephoorn te vormen. Met zijn geweldige stem die klonk als een trompet riep hij nu:

— Wij moeten in het klooster zijn... De gebiedster heeft ons het bevel gezonden!...

— Het wachtwoord?

— Kennen wij niet!

— Gister was het « Revalenta », riep Carabita op zijn beurt, zoo hard hij kon.

— Met gister heb ik niets te maken! riep de schildwacht boos terug... Rechtsomkeert! Verwijdert u of ik zend u een kogel in 't lijf!

— Caramba! Die vervloekte kerel! sprak don Diego. En zijn stem verheffend, bulderde hij: « Wij moeten de Roos van Mexico spreken... De meesteres is in het klooster! »

— Als gij niet op uw stappen terugkeert, schreeuwde de schildwacht terug, geef ik vuur.

Don Diego en zijn makker traden achteruit. Het geweer van den soldaat dat steeds dreigend op hen was gericht boezemde hen geen vertrouwen in.

— De duivel hale hem!

— Vrome wensch! Maar die ons niets verder brengt.

Terwijl zij daar besluiteloos stonden, gebeurde er iets in het klooster, dat, konden zij het zien, hen met vreugde zou vervuld hebben...

De Roos van Mexico was in de kamer gekomen, waar Jan van 't Schelleken in een leunstoel gezeten was, mager en bleek, maar toch niet meer lijdend aan de schotwonde, die alleen het vleesch had gekwetst, en reeds zoover was genezen dat de jonge man van de dokter oorlof had bekomen om het klooster te verlaten en naar huis te gaan.

— Beste kameraad, had Jan tot Rooie Kobe gesproken, ik heb ongelijk gehad zoo spoedig te genezen.

— Wat vertelt ge nu, Jan?

— Ja, want als ik het klooster verlaat en Mercedes vertrekt naar de hoofdstad van Mexico, dan is alle kans voor ons verkeken en zullen wij de gelegenheid niet meer vinden om hier te komen...

— Zeg dat gij hier wilt blijven.

— Dat gaat niet...

— En waarom gaat dat niet? Ge doet uw lief ook hier blijven, en alles is in regel...

— Mijn lief, lachte Jan van 't Schelleken. Ge weet niet wat ge zegt, Kobe... Deze dame is zeer goed voor mij geweest, zij heeft medelijden voor mij gekoesterd, maar nu ik genezen ben is dit gedaan en zal zij mij weer aan mijn lot overlaten...

— Gij zijt blind, Jan... Beproef maar eens te willen, geef haar maar eens een goeden neep of een schudding, en ge zult er wel al van gedaan krijgen wat gij verlangt... Wees hard in de hand, gelijk ik!...

— Er is hier geen bakoven, Kobe!

— Ja wel, Jan in het huis van de Puabla, in de keuken. Ik weet hem staan.

— Als ik u noodig heb, Kobe, zal ik u dadelijk verwittigen... Stel nu die gekke gedachten uit uw hoofd en tracht een middel te vinden om zonder argwaan te trachten bij onze vrienden te komen en hun mede te deelen hetgeen ik wensch dat hun worde overgebracht.

Mercedes kwam in de kamer, gekleed om uit te gaan.

— Ik heb u beloofd, zoo sprak zij tot Jan, dat ik u vandaag een wandeling zou laten maken in den omtrek van het klooster en, als het gaan zou, door het bosch, want de frissche lucht zal u goed doen, weer langzaam opknappen.

— Ik voel mij zeer sterk, antwoordde Jan, en zal wel een heelen dag kunnen wandelen.

— We zullen zien wat ge verdragen kunt...

Zij bood hem haar arm en daarop steunend verliet Jan met haar de kamer.

Hij deed moeite om zich goed recht te houden, met wilskracht is veel te bekomen en het was hem schier niet aan te zien dat hij uit het ziekbed kwam...

Toen zij op het voorhof kwamen, zei de Roos:

— Ik heb iets vergeten mede te nemen, dat ik volstrekt noodig heb... Ga maar al tot aan de poort... Ik kom zoo dadelijk.

Zij verdween in de gebouwen en onze twee mannen gingen verder, naar den uitgang op...

Zij waren in het midden van het voorhof gekomen, wanneer achter hen het bevel klonk:

— Halt...

Jan en Kobe wendden zich om...

Een hooger officier, aan zijn uniform te zien, trad op hen toe.

— Waarheen? vroeg hij eenigszins barsch.

— Naar de poort, antwoordde Jan.

— Met wiens toelating?

— Van uwe meesteres.

— Ik heb alleen een meester.

— De gebiedster...

— Ken ik niet... Ik ben de aanvoerder van de wacht van het klooster en zonder mijne toelating komt er niemand over het voorhof...

— Een oogenblik, kapitein... De gebiedster komt oogenblikkelijk en dan zult gij hooren dat wij het recht bezitten naar de poort te gaan.

— Ik herhaal u, ik ken geen gebiedster, ik ben hier de meester en ik beveel u terug te gaan.

Het bloed steeg Jan naar het hoofd en teekende een blos op zijn bleek gelaat.

— Dit kan, maar zeg haar dat zelf en zie dat gij den duivel niet voor uw nieuwjaar bekomt!

— Ik beveel u voor de laatste maal op uwe stappen terug te keeren, zooniet zal ik u met geweld doen teruggaan.

Hij vatte Jan bij den arm.

— Handen van mijn lichaam! kreet deze.

— Jan, zei Kobe, wees kalm. Het is voor uwe gezondheid, vriend. Laat ons teruggaan. De dame zal wel alles goed maken.

Jan, die over het gansche lichaam beefde, gaf gehoor aan dezen goeden raad en stapte, op den arm van zijn vriend leunende, terug naar de kloostergebouwen.

Toen zij in de eerste kamer traden, kwam de Roos van Mexico hen tegemoet...

Jan verhaalde haar wat er op het voorplein gebeurd was, zeer opgewonden...

Zij maande hem tot kalmte aan en verzocht de twee mannen terug naar Jan's slaapkamer te gaan.

— Voor een paar minuten, sprak zij, ik heb een paar woorden met den bevelhebber te spreken.

— Ik geloof dat het er zal gaan stuiven, zei Kobe. Zij ziet er mij eene vrouw van de daad uit.

— Ja, sprak zijn gezel, ik geloof dat de officier ons geen tweede maal zal beletten het klooster te verlaten. Hebt gij gezien hoe haar oog bliksems schoot?

— Als zij kwaad is, dan is zij nog eens zoo schoon Jan. Zij is veel mooier dan Panpeloena!

De Roos van Mexico trad buiten en wenkte den officier, die de twee jongens naoogde, om te zien of deze wel degelijk terug binnengingen, en als hij nadertrad, zegde zij, op schijnbaar kalmen toon, maar met een ingetoomde woede, die in haar oog blonk:

— Volg mij...

En in het vertrek gekomen:

— Wat zijt gij van plan, Pedro?

— Ik wensch u te beletten dwaas te zijn.

— Hebt gij mij te beoordeelen?

— In het belang der goede zaak, ja!

Zij lachte spottend.

— Goede snul, zegde zij, het is wellicht de jaloerschheid die u aanzet tegen mij op te staan.

— Dat is wel mogelijk.

— Ik beveel u eene andere houding aan te nemen.

— Neen!

— Weet ge wat gij doet? Toch wel, want ge weet wie ik ben. Ik gebied in dit land, naast Juarez.

— Dit is zoo, maar ik ben hier aangesteld als bevelhebber met onbeperkte macht en...

— Pedro, gij raaskalt. Ik zal u doen straffen. Ge weet, dat niemand mij in den weg mag staan. Desnoods straf ik zelf dengene die mij dwarsboomen wil!

Zij had een pistool te voorschijn gehaald en richtte den loop op de borst van den onthutsten officier.

— Denkt gij snauwde zij hem toe, haar woede vrijen teugel latend, dat ik zou lastig gevallen worden als ik een man van uw soort hier neerschoot?

Ik zal het thans niet doen, maar ik verzeker u, ik zweer het hier bij de heilige Madona, als ik u nog op mijn weg vind, dood ik u als een dollen hond...

Ge kunt gaan...

Een oogenblik aarzelde de bevelhebber, om dan, wankelend, zwijmelend als een dronken man, het vertrek te verlaten.

Gij vergeet mij te groeten! riep de Roos hem na.

De officier keerde op zijn stappen terug.

— Ik weet niet of...

Maar de woorden bleven in zijn keel zitten.

Mercedes had zich in haar volle lengte opgericht, en teekende met den wijsvinger der rechterhand in de lucht een cirkel, waarin zij eene ruit plaatste en daarin een kruis.

— Gij staat daar net als een kapitein tegenover een ondergeschikte, sprak zij op kouden toon.

De officier zette zich in positie...

Hij beet zich de lippen ten bloede, maar uitte geen woord meer.

— Gij kunt gaan.

Hij verliet het vertrek.

— Jaloersche dwaas, morde de Roos van Mexico. Ik zal hem goed in het oog moeten houden, want ik heb hem diep beleedigd en hij is een echt Mexicaan.

Het is toch vervelend nergens te kunnen komen zonder een paar mannen te vinden die verliefd op u zijn.

Deze had het reeds te Mexico te pakken gekregen en het is een toeval dat hij hier nu het bevel voert.

Hij heeft wellicht bemerkt dat ik belang stel in den vreemden jongeling. Zij haalde de schouders op.

— Het is al te dwaas! kreet zij.

Er zal werk van Jan moeten worden gemaakt, want deze dolle Pedro is tot alles in staat.

Zij riep de twee jonge mannen en verliet met hen het klooster.

Voor een venster bemerkte zij het bleeke gelaat van den kapitein, waarin twee donkere oogen als bliksemflitsen schoten.

Zij wandelden over het plein vóór het klooster, Jan van 't Schelleken steunend op den arm van de Roos en Kobe op een paar stappen afstand volgende.

— Verliefden moeten elkaar het een en ander kunnen zeggen zonder dat een ander het hoort, overwoog hij. Dit heeft Panpeloena mij zoo dikwijls gezegd. Arme meid, die ik nooit meer zal wederzien!

De wegen der voorzienigheid zijn niet te doorgronden, en het zal toch nog best zijn dat ik maar alleen te Loenhout terugkeer.

Don Diego en Carabita hadden intusschen besloten weer terug te keeren naar de grot, daar de schildwacht onvindbaar bleef en het gevaarlijk zou geweest zijn daar nog langer te blijven staan.

Zij waren op den wegel van het woud getreden en er, achter het struikgewas, onder de hooge palmen, gaan zitten.

De moed was hun ontzonken en zonder te spreken volgden zij den loop hunner gedachten.

Plotseling keken zij op.

Zij hoorden voetstappen op het pad.

Daar gingen Jan en Mercedes voor hij en eenige meter achter het paar Rooie Kobe.

— Als ik niet neergezeten was, ik zou omvallen fluisterde don Diego Carabita toe.

— De hemel helpt ons.

— Gaan wij op hen af?

— Laat ons hen volgen, tot zij dieper het woud zijn ingestapt.

— Ja, dat is beter... Volgen wij hen zonder hun aandacht te wekken.

— Zonder deze van uw vriend gaande te maken. De twee anderen zijn niet te vreezen, want zij verleenen wellicht op dit oogenblik weinig aandacht op hetgeen er rondom hen geschiedt.

— Juan de Scelly en Mercedes! Wie zou die ooit samen hebben durven denken! Het toeval is toch zonderling.

— Het is goed, vriend, want het zal ons dienen.

Carabita struikelde over de bultige wortels van een boom.

Rooie Kobe keerde zich om.

Hij bemerkte de twee mannen, die den tijd niet vonden om zich degelijk achter een boom te verschuilen

Hij riep luidkeels:

— Jan, wij worden achtervolgd.

Zij schenen hem niet te hooren, zoo waren de twee in hun samenspraak verdiept.

Of zij zegden misschien niets tot elkaar. maar hun gedachten waren elders.

— Jan, kreet Kobe opnieuw, Jan, er zijn twee mannen die ons achter de boomen volgen.

Zijn vriend en de Roos van Mexico hadden deze maal zijn stem vernomen.

— Wat vertelt ge? vroeg Jan.

— Dat er twee mannen ons bespieden.

Mercedes had een pistool te voorschijn gehaald.

— Als wij geen kogel in ons lichaam wenschen te ontvangen, zei don Diego, moeten wij te voorschijn komen.

Hij vertoonde zich en kreet:

— Goed volk, Juan! Goed volk!

Hij trad, gevolgd door Carabita op de anderen toe en maakte een diepe buiging voor de Roos van Mexico, om daarna de hand van Jan te schudden.

— Amigo, zoo sprak hij, ik ben overgelukkig u te been te zien, zelfs op wandel.

— Het doet mij goed, antwoordde Jan, en het was toch noodig dat ik buitenkwam.

— Wij waren op weg naar de grot, zei Mercedes.

Waren al de boomen op dien stond in groote apen veranderd, don Diego zou niet erger versteld staan kijken hebben.

— Naar waar? vroeg hij.

De Roos kon een glimlach niet bedwingen en Jan van 't Schelleken moest luidop lachen.

— Naar de grot, zegde hij, waar deze edele dame mij wenschte te brengen.

— Ik begrijp dat gij verbaast staat, sprak Mercedes... Ik heb uwen gezel gevraagd of hij voldoende betrouwen in mij stelde om mij uw verblijf aan te duiden. Ik wilde hem er naartoe geleiden, omdat ik volstrekt wensch hem uit het klooster te verwijderen, waar zijn leven in gevaar verkeert. Ik heb hem gezegd waarom, en hij heeft mij dan den weg naar de grot gewezen.

Indien gij er geen bezwaar in ziet, zal ik mijn jongen vriend tot daar vergezellen.

Don Diego bezag Carabita, deze laatste keek don Diego aan, en beiden dachten nagenoeg hetzelfde.

— De Roos van Mexico bevindt zich in onze handen. Welke bijbedoelingen heeft zij daarmee, vroeg de don zich af.

— Het wijf loopt den wolf in den muil, meende Carabita. Wat denkt zij er dan wel te vinden, want daar zit blijkbaar iets achter.

— Hoogheid, sprak don Diego, het zal ons een waar genoegen zijn u in onze schamele woning te mogen zien.

Zij zette den weg voort en werden door den Indiaan ontvangen, die hen toegang tot de spelonk verschafte.

Een oogenblik aarzelde Mercedes de trap af te dalen, maar toen zij Jan naar beneden zag gaan, volgde zij hem...

— Ik hoop, sprak Mercedes tot den jongeling, dat ik zeer spoedig nieuws uit de hoofdstad zal bekomen, en ik u daar dan zal zien, waar mijn paleis voor u open staat en ik voor u een ambt zal weten te vinden, dat u een lustig leventje zal verschaffen.

— Zij heeft hem reeds ingepalmd om Juarez te dienen, zoo dacht don Diego maar het zal nevens haar mooi neusje zijn!

Mercedes bevond zich in het midden der grot en stond tegenover Jan van 't Schelleken.

Ongemerkt had Carabita zich achter haar geplaatst en sloeg de armen om haar, zoodat zij geen beweging met de hand kon maken.

— In naam des keizers van Mexico neem ik u gevangen, sprak don Diego op krachtigen toon.

En met zeemzoete stem, voegde hij er bij:

— Ik verzoek uwe Hoogheid geen tegenstand te bieden, want het zal tot niets baten.

Mercedes trachtte los te komen, trok en schudde, spartelde en kronkelde, stampte met de voeten, maar Carabita had meer kracht dan zij en loste haar niet.

Don Diego trad op haar toe, tastte haar af en haalde twee pistolen en een dolk te voorschijn.

Mercedes ging te werk als een kat die gegrepen is geworden, maar niet uit den klauw kan los geraken die het dier omklemd houdt.

Op bevel van don Diego had de Indiaan zich aan den ingang der grot geplaatst, in ieder hand een der pistolen van de vrouw.

— Indien uwe Hoogheid kalm wil wezen, sprak den don op vriendelijke wijze, kan zij hier wat rust nemen, in den zetel die nog altijd gereed staat om den keizer van Mexico te ontvangen.

Mercedes bemerkte dat alle tegenstand nuteloos was. Zij hijgde hevig, snakte naar adem, terwijl haar keel als toegeschroefd was.

— Ik geef mij gewonnen, sprak zij met doffe stem.

Op een teeken van den don liet Carabita haar los. Zij keerde zich om en diende dezen laatste een klinkenden kaakslag toe.

— Gij hebt mij pijn gedaan! kreet zij.

Zij nam daarna plaats in den zetel, dien don Diego haar had toegeschoven.

— Een vrouw van de daad! zei Rooie Kobe.

— Ik werd het gewaar, deed Carabita opmerken.

De Roos van Mexico wendde zich tot Jan van 't Schelleken, die op een stoel was gezeten en geen woord sprak, niet de geringste beweging maakte.

Hij was als door den bliksem getroffen.

— Gij, riep Mercedes uit, gij zijt een laf schepsel, dat mij schandelijk heeft bedrogen. Maar toen zij bemerkte welken pijnlijken indruk deze woorden op den jongen man maakten sprak ze:

— Neen, ik heb dat niet willen zeggen!... Wat bedoeldet gij dan? Ik heb ongelijk gehad vertrouwen te stellen in uwe gezellen. Zij zijn zoo laf als bloode kinderen!

— Uw Hoogheid heeft ongelijk zulke woorden te gebruiken zei don Diego kalm, want zij zal zich toch herinneren hoe zij onze plannen heeft gedwarsboomd, ons een valschen keizer heeft laten verlossen, en dan op den koop toe ons nog heeft uitgelachen.

Dezelfde lach, minder luid maar even honend als in de onderaardsche gang en aan den noordkant van het klooster klonk uit Mercedes' mond.

— Ja, dat heb ik... Wilt gij u daarover wreken, doe dan wat ge niet laten kunt.

— Neen, antwoordde don Diego, dat vergeven wij u. Maar gij moet ons dan ook vergeven dat wij van uwe vriendschap voor onzen makker misbruik hebben gemaakt om u hier gevangen te nemen. Ieder zijn beurt, dat is niet te veel!

— Wat zijt gij van plan met mij te doen?

— Alhoewel gij hier niet gebiedt, Hoogheid, en ik u zou kunnen antwoorden: dit wensch ik u niet te zeggen, zal ik u toch mededeelen, dat wij van plan zijn u hier eenigen tijd gevangen te houden.

Hoelang, dat zal van Juarez afhangen.

— Van Juarez?

— Ja. want wij gaan hem voorstellen u tegen den keizer van Mexico uit te wisselen.

Weer liet Mercedes een spottend gelach hooren.

Dan zult ge lang wachten en zal ik hier lang gevangen zitten.

— En wij zullen den veldheer laten weten — let op, dat ik niet zeg den vuigen onderkruiper — dat, wordt er den keizer iets misdaan, hetzelfde lot u zal beschoren zijn.

— Het is de eerste maal, sprak de Roos, dat ik er zoo dwaas inloop! Ik had toch moeten zien dat ik op een dwaalspoor liep.

— De liefde is blind!

— Liefde? Welnu, ja, een andere verontschuldiging is er voor een zoo gek gedrag niet mogelijk... Als ik dat niet toegaf, zoudt gij mij voor dwazer nemen dan ik eigenlijk ben. Juan, gij hebt mijne woorden gehoord! Blijf nu maar kalm zitten, beste jongen... Deze heeren zullen voor mij wel zorgen.

Deze woorden griefden diep Jan van 't Schelleken, in wiens hart de gevoelens van zijn voorvader, Jan zonder vrees, uit het Krabbenstraatje, ontwaakten, maar hij kon toch tegen zijn vrienden, hij die ook gezworen had keizer Maximiliaan te verlossen, niet ingaan.

En, had hij het willen doen, hij zou het toch niet gedaan hebben gekregen, want hij was te zwak.

Sprakeloos bleef hij zitten, maar leed veel.

Wat zou hij hebben willen opspringen, den degen in de vuist, om al die mannen neer te steken, don Diego, Carabita, den Indiaan, Rooie Kobe zelfs, als deze niet met hem spande, om Mercedes te redden, met haar uit de grot te vluchten en haar overal te volgen.

Tusschen haar en den keizer, ja, zou hij haar gekozen hebben, zijn eed ontrouw, zijn gezellen tot vijanden.

Al deze denkbeelden dommelden door zijn brein.

Zijn hoofd zonk op zijn schouder en hij verloor het bewustzijn.

De Roos van Mexico sprong op, liep op den jongeling toe en riep:

— Water!... Frisch water!...

Zij gelukte er in Jan weer op te wekken.

Als hij de oogen opende en Mercedes zag, drukte hij haar teeder de hand, bracht deze eerbiedig aan zijn lippen en zoende ze innig.

— Gij zult uw vriend doodmartelen, snauwde Mercedes don Diego toe.

— Ik heb de woorden niet gesproken, de verwijten niet geuit, die hem het bewustzijn hebben doen verliezen, Hoogheid. Het is eene voorbijgaande zwakheid, die zijn toestand medebrengt. Hij is ziekelijk en zenuwachtig. Moet hij zich echter opofferen, om de goede zaak te zien zegepralen, dan zal dit gebeuren.

— Ja, maar neen, zei Kobe... Zoo versta ik het niet! Ik ben een man van de daad! Als er door uwe schuld iets aan Jan miskomt, dan plak ik u met uwen kop hier tegen de rotsen!

— Wees gerust, Jan zal binnen een paar dagen opgefleurd zijn en ons dan helpen om den keizer te verlossen. Dat is zijn allerhoogste plicht en hij zal dien weten te vervullen...

Wilt gij mij nu allen eens helpen om de tapijten en het ledikant hiernaast te brengen, om de gevangenis harer hoogheid zoo goed als het maar mogelijk is, in te richten.

Tafel en zetel dat gaat niet. De toegang is te smal.

Het bed werd uiteengevezen en in de tweede spelonk weer opgesteld, de tapijten op den vloer gelegd en zoo goed en zoo kwaad als het ging opgehangen, en als alles gereed was om Mercedes toe te laten er eenige rust te nemen, welke zij groot noodig had, wat niettegenstaande haar ijzersterk gestel, hadden de gebeurtenissen en haar gevecht met Carabita haar toch hevig afgemat. Wanneer haar gevangenis toch opgesmukt was geworden, kwam don Diego haar verzoeken in de tweede spelonk haar intrede te willen doen.

— Hoogheid, zoo sprak hij, het is geen keizerlijk vertrek dat wij u kunnen aanbieden, maar wij hebben ons best gedaan om het zoo weinig akelig als het maar kan te doen schijnen.

En toen zij op het punt was door de spleet te verdwijnen, voegde hij er halfluid bij, om niet door Jan van 't Schelleken gehoord te worden.

— Tracht niet te ontsnappen, want de wachter heeft bevel u zonder genade neer te schieten.

Op denzelfden half hoorbaren toon antwoordde zij hem:

— Don Diego, koene en plezante man, tracht dan in 't vervolg dat wij elkaar nooit meer ontmoeten, als ik kan gebieden, want dan zal uw rol hier op aarde uitgespeeld zijn!

En de Roos van Mexico trad in hare gevangenis.

HOOFDSTUK XLI

ZIJ GAAT MET DEN DUIVEL OM, ZEI DON DIEGO

— Het doet mij waarlijk veel genoegen, zei don Diego, dat gij allen mijne meening deelt.

Gij zijt het dus allen met mij eens dat ik de kans moet wagen, die met het verlies van mijne vrijheid, zelfs van mijn leven zou kunnen eindigen...

— Ik zie geen ander middel, sprak Carabita, en ben van gevoelen dat het dient aangewend... En ik denk zoo te mogen spreken, omdat ik mijn lot aan het uwe verbind, don Diego, en als uw vrijheid en uw leven op het spel staan, het mijne ook wordt gevergd...

— Gij zijt het met ons eens? vroeg don Diego aan Jan van 't Schelleken, want ik wil den stap slechts wagen met uwe volle instemming, om later niet te worden uitgekreten, als het misloopt... Daarom vraag ik het u nog eens...

— Ja, antwoordde Jan, ik ben het volkomen met uw voorstel eens!

— En gij, Kobe?...

— Wat moet ik antwoorden, Jan?

— Don Diego wil met Carabita naar de hoofdstad vertrekken, om daar te spreken met het opperhoofd der opstandelingen.

Zij zullen voorstellen de Roos van Mexico tegen den keizer uit te wisselen...

— Men zal hun in den bak steken en ophangen...

— Dat is mogelijk Kobe, maar dat komt later. De vraag is, vindt gij het goed dat zij naar Mexico vertrekken?

— Hoe denkt gij er over, Jan?

— Ik heb ja geantwoord.

Rooie Kobe wendde zich tot Diego en zei:

— Ja...

— Nu is er iets anders, vervolgde don Diego, dat van het grootste belang is... Gij moet mij nu eens op den man af antwoorden, Juan.

— Dit zal ik...

— Zijt gij verliefd op Mercedes?

Jan van 't Schelleken keek den man, die hem deze onverwachte vraag stelde, met groote oogen aan.

— Rechtuit antwoorden, zei de don...

— Ik houd veel van haar, sinds zij zoo goed voor mij is geweest, maar of dat liefde is, ja, don Diego, dat kan ik u niet zeggen.

— Dan zal het er toch wonderwel aan gelijken, deed de andere glimlachend opmerken.

Weet gij het echter zelf niet, dan is het niet vast te stellen, daar gij de eenige zijt die er kan over oordeelen.

Ik zal u dan eene andere vraag stellen...

Zoudt gij, om haar te believen, den eed dien gij hebt gezworen den keizer te dienen en hem uit de klauwen zijner vijanden te halen, niet gestand doen?

Jan van 't Schelleken aarzelde geen oogenblik om met klem te antwoorden:

— Ik zal mijn eed houden!

— Jan, dit doet mij deugd... Ik vreesde voor eene zwakheid tegenover deze schoone vrouw.

En tot Kobe:

— Gij zult met den Indiaan de wacht moeten houden. Ik beveel u desnoods de Roos van Mexico neer te schieten als zij zou willen vluchten...

— Wat moet ik doen, Jan, vroeg de Rooie, die den don slechts half verstaan had... Moet ik de dame doodschieten...

— Neen, zoover is het nog niet... Gij moet met den Indiaan de wacht hier deelen en, als de vrouw zou willen vluchten, desnoods, maar slechts in het alleruiterste geval van uw pistool gebruik maken...

— Reken op mij... Ik ben een man van de daad!...

Don Diego gaf hetzelfde bevel aan den Indiaan en zei dan tot Carabita:

— Ik geloof dat het in 't belang van Zijne Majesteit den keizer is, zoo weinig tijd mogelijk te verliezen en ik stel u voor zonder uitstel te paard te springen en naar de stad te rijden...

— Ik ben gereed...

— Wij zul'en maar wat goud medenemen... Als ik dit edel metaal zie, zou ik wel in tranen kunnen losbarsten...

— Waarom?...

— Omdat die verwenschte deugniet van een Arroz op de vlucht of dood is gegaan, zonder mij den weg naar den goudvoorraad te doen kennen, dacht hij dan, maar hij hield deze bemerking voor zich zelf en antwoordde:

— Omdat hij kleiner en kleiner wordt en de Indianen die ons bevoorraden hier niet meer zullen terugkeeren...

— Als de keizer weer op den troon zit, zult gij geen goud meer moeten zoeken, don Diego.

— Ik zal het dan misschien nog meer noodig hebben dan thans, want Zijne Majesteit zal er geen te veel hebben in het begin...

Maar, laat ons het vel van den beer niet verkoopen voor het beest geschoten is. En hier onzen tijd niet verbeuzelen.

Zij verlieten de grot en waren eenige stonden later te paard op de baan die naar de hoofdstad leidde...

— Nu zitten wij hier alleen, Jan, zei Kobe, als de twee vernoemden de grot hadden verlaten.

— Noemt gij dit alleen, gij, ik, de Indiaan en eene gevangene. Ik zeg gevieren.

— Ik wilde beduiden Jan, zonder de vrienden. Wat moeten wij aanvangen als zij eens worden bij den kraag gevat en opgesloten. Zij komen dan wellicht hier niet meer weder.

— Dan zouden wij wel verplicht zijn de dame in vrijheid te stellen.

— Dat kan mij weinig schelen, Jan, wat er met die vrouw gebeurt... Ik spreek van ons.

— Wel, Kobe, wij zullen er dan toch nog altijd beter uitgeraken dan toen wij in het woud don Diego bij zijn vuur en zijn boschrat hebben ontmoet.

We zitten goed in de kleeren— gij hebt zelfs twee uniformen, een van een jonker en van een knecht en we kunnen onze zakken vol goud laden.

— Het is waar, maar dan gaan wij niet langer in Mexico blijven, he Jan. Dan vertrekken wij zonder uitstel naar Loenhout, he?

— Als er eene boot te vinden is die naar Loenhout afvaart en wij niet bij de lurven worden gevat eer wij op dat schip onzen intrek hebben genomen!

Maar, het is nutteloos, daar nu reeds aan te denken. Don Diego en Carabita zullen hier terugkomen, wellicht den keizer kunnen verlossen en als deze laatste weer op den troon zit, dan blijven wij wellicht hier in dit land wonen tot we schatrijk zijn, want dan wordt don Diego een groot man en hij zal voor ons zorgen.

Ik heb beloofd schatrijk naar Antwerpen terug te zullen komen, zooals mijn voorvader het gedaan heeft.

— Zeg, Jan, spreekt altijd van uw voorvader... Ik heb u op het schip dat ons naar Mexico bracht van naaldeken tot dradeken uitgelegd wat er allemaal met mij te Loenhout is voorgevallen.

Wij zitten hier nu te zamen, misschien voor vele uren... Vertel mij nu eens wat gij te Antwerpen zooal hebt moeten doorstaan.

— Wel dat is een gedacht, Kobe... Zoo dooden wij den tijd... Spijtig voor den roodkop dat hij geen vlaamsch kent, want die moet het daar zoo alleen niet plezant vinden.

Nu, hij had op school maar wat beter moeten opletten, dan zou hij ook vlaamsch geleerd hebben...

— Leeren ze daar vlaamsch, Jan?

— Kobe, jongen aan uwe vragen te hooren, kunt ge wel gissen dat ge naar de school zijt gegaan in de vacantie... Nu, dat doet er niets toe, ge zijt toch mijn vriend. Zet uwe Loenhoutsche luiken nu maar eens goed open dan zult ge de belangwekkende geschiedenis van Jan van het Schelleken hooren

En hij begon zijn verhaal:

— Ik ben geboren te Antwerpen, op een vroegen morgen in de maand Mei...

Ze zeggen dat ik er bij was... Dit zal wel zijn, maar ik weet er toch niets meer van...

Mijn vader was een veertigjarige man, die Jan Koperenbosch heette, aan de Scheldekaaien en aan de dokken alles opkocht wat niet te heet of te zwaar was, en soms ook al iets dat te zwaar was en op een wagen werd thuisgebracht.

Maar hij was eerlijk, Kobe, want hij heeft nooit last gehad met de politie... Integendeel, want hij pakte nog al dikwijls met den commissaris een pint en gaf hem nog al eens inlichtingen over de mannen uit onze buurt, die met de langevingerziekte geplaagd waren

Buiten dat opkoopen van allerlei waren, hield mijn vader, of beter gezegd mijne moeder, een slaapstee, op den grooten zolder van ons huis, waar arme sukkelaars, die 's nachts onder dak niet zouden geraakt zijn, voor drie stuivers mochten slapen...

Om plaats te winnen moesten ze met het lijf tegen eene opgespannen koord hangen, de armen er over om niet te vallen, en zoo rechtstaande, half ineengezakt slapen....

Mijn vader had er een goed middeltje op bedacht om zijn logistgasten ineens allen te zamen wakker te krijgen. Hij deed de koorden los, ze tuimelden allen dooreen op den grond en ze kwamen naar beneden om elders den kost te gaan zoeken.

Rooie Kobe moest hartelijk lachen... Hij zag in zijn verbeelding de koorden losgaan en

al die menschen tegen malkaar botsen en op den vloer terecht komen.

— Gij wilt mij wat wijsmaken, hé Jan?

— Ik heb dikwijls genoeg touwen mee losgemaakt, en als ge mij niet wilt gelooven, dan vertel ik niet meer voort...

— Ik geloof u wel, Jan... In de groote stad durven ze alles te doen...

Jan vervolgde:

— Mijn vader stamde af van de Koperenbosschen, die aan de werf en aan de vlieten gewonnen en geboren waren en zonder onderscheid van het water en de schepen geleefd hadden.

Mijn moeder was van een heel ander soort... Zij heette Bet van Strazeele en stamde in rechte lijn af van den ridder Jan van den Reus die Jan zonder Vrees genoemd werd en, naar den oorlog vertrokken, schatrijk en als ridder terugkwam.

Ik weet niet hoe het gekomen is, dat wij zoo arm waren, maar grootmoeder wist te vertellen dat haar vader alles verbrast had en geen halven stuiver aan zijn kinderen had nagelaten...

Ze hebben altiid gezegd dat ik den aard had naar den ridder Van Strazeele... Ik ben niet zoo lang en zoo struisch, maar ik ben van niets verveerd.

— Dit is waar, Jan. Gij hebt dat laten zien. Maar ik ben toch ook een man van de daad. Gonzales heeft het gezegd en Panpeloena heeft er mij voor bewonderd.

— In den bakoven... Maar als ge mij gedurig onderbreekt, Kobe, kom ik toekomend jaar nog niet klaar met mijn geschiedenis...

— Ik zal geen woord meer zeggen, Jan...

— Dan ga ik voort... Van jongsaf was ik een Jan zonder Vrees, en al de kinderen uit de buurt hadden een heiligen schrik van mij... Ik was het haantje vooruit als er kattekwaad uit te steken was en ik wist met de vuisten om te gaan, als er niet gedaan werd wat ik wilde.

Ik was zoodanig berucht in mijn wijk dat, wanneer de straatjongens een of ander moesten beslechten steeds zeiden: « Wij zullen het eens vragen aan Jan van 't Schelleken » of « Als ge nog veel praat maakt zullen we Jan van 't Schelleken eens gaan roepen! »

Ik was de koning van ons kantje.

Het grootste gedeelte van den dag was ik buiten huis aan 't ravotten, meestal aan de werf of aan de vlieten, en vond 's middags nauwelijks een half uurtje om te eten. Tegen den avond ging ik een paar dikke boterhammen halen en was met mijn maal in de hand weer de straat op.

Wat al perten wij hebben uitgestoken, om vele brave en oude vrienden te pesten zal ik u maar niet vertellen want het zou te veel tijd vragen.

In ieder geval kwamen er veel lieden bij mijn moeder over mijn deugnieterijen klagen, maar de vrouw hield te veel van haar zoon, om hem te tuchtigen, en werd mijn vader erover aangesproken, dan haalde hij de schouders op en antwoordde:

— Het is een bewijs dat er leven in den jongen zit. Het zal wel beteren met de jaren.

Ik was dus vrijgevochten en werd een straatjongen zooals er weinig te Antwerpen te vinden waren. Als ik zes jaar oud was, werd ik naar de school gezonden, om te leeren schrijven, lezen en rekenen en daarbij een klad Fransch, waar niemand later veel van verstond, want ik geloof dat de meester, die school hield in een lief verlichte achterkamer onzer buurt zelf niet veel fransch kende.

Ik zette er mijn kwâjongensstreken voort en ging er zoo duchtig te werk, dat de andere kinderen niet meer naar de school durfden te komen en de meester verplicht was mij door te zenden.

Hij kwam het mijnen vader mededeelen en ik hoor den ouden man nog zeggen:

— Het is spijtig, mijnheer Koperenbosch, dat de jongen zulk een onverbeterlijke deugniet is, want hij leert gemakkelijk, heeft een goed geheugen en zou het ver brengen.

Deze dag heeft mijn vader mij voor de eerste maal eens met harde woorden toegesproken en terzelfdertijd mijn broek afgestroopt, om zijn gezegden gepaard te laten gaan met gevoelige slagen van den spanriem.

Het laatste deed mij meer pijn dan zijn woorden, die niet tot mijn hart doordrongen.

Bij een tweede meester ging het niet beter en werd ik ook buiten gewalst.

Een derde, het was in eene school waar veel leerlingen waren, ergens in de Keizerstraat, ontdekte het middel om mij in den toom te houden. Hij wist mijne ooren zoo te doen kraken, dat ik er den heelen dag pijn aan voelde en mij zoo te schoppen dat mijn rug twee dagen lang zeer deed.

Thuis klagen durfde ik niet te doen. Ik was er trouwens veel te fier voor.

Ik hield mij stil in de klas en leerde vlijtig. Op straat was ik niet te temmen, maar in de school roerde ik geen vin, en, toen ik naar

een hooger klas mocht gaan, en een ander leermeester kreeg, bleef ik even braaf..

De vorige had het er in gestampt, geloof ik.

Toen ik een tiental jaren oud was, werd ik een hartstochtelijk lezer en zat zonder verpoozen met een boek in de hand, zoowel thuis als op een kelderval of een dorpel in de buurt.

Jan van 't Schelleken was de aanvoerder der woelige bende niet meer. Hij was nu de verteller geworden van de straatkapoenen, die stil en bedaard langen tijd 's avonds met open mond zaten te luisteren naar zijn verhalen, die hij uit de boeken wist voort te vertellen.

Een paar jaar later was ik volleerd, had eene mooie hand om schrijven, kon vlot lezen, tot de kleinste letterkens toe, rekende als een jood en zooals ik het zeg, kende eenige woorden kremerslatijn die fransch moesten verbeelden.

Ik ben nu al veel verder in het Spaansch!

Een avond werd er over mijn lot beslist.

Vader en moeder spraken over mij en ik zat er bij. Ik mocht luisteren, maar geen woord in het midden brengen. Ik zie ze daar nog zitten en ik hoor hem spreken als was het gister gebeurd.

— Als het mij te doen stond, Jan, zei mijn moeder, zou ik mijn jongen laten voortleeren. Hij kan advokaat of dokter worden.

Mijn vader lachte luidop.

— Sloor die ge daar zijt, riep hij uit. Denkt ge dat zooiets niets kost. Dan moet de jongen nog leeren tot zijn vijf en twintig jaar!

— Wij winnen toch goed ons kostje, Koperenbosch.

— Ja, maar niet genoeg om zooiets te beginnen. En dan kost het mij een fortuin als de jongen gedaan heeft met leeren.

— Daartegen zijn wij binnen voor den regen.

— Dat kan, maar als wij ons dan moeten ontkleeden voor onzen advokaat of onzen dokter, dan staan wij weer terug in den drup, en zonder paraplu! De hemel weet of de jongen dan zal te doen hebben, want ik ken advokaten en dokters die het zout op hun patatten niet verdienen.

— Als wij hem dan eens op een bureau deden, bij een koopman.

— Arm menschen, moeder.

— Dan zou hij toch later voor eigen rekening kunnen beginnen, Koperenbosch.

— Daar wilde ik u hebben. Later kan hij koopman worden, in mijn plaats, en de zaken uitbreiden, ons «hotel» op nieuwen voet inrichten en veel, veel geld verdienen. Van heden af neem ik hem mede, om hem mijn «affaire» te leeren en gij kunt hem 's avonds uitleggen hoe de «slaapsteê» gaat en wat er te doen is om langs dien kant meer te verdienen. Hewel, Jan, wat zegt gij er zooal van.

Dat leeren tot mijn vijf en twintig jaar stond mij hoegenaamd niet aan. Het stak mij nu al tegen. De school ontnam mij te veel tijd, dien ik aan het lezen van boeken zou willen besteed hebben.

En ik antwoordde:

— Zooals gij het zegt, vader, is het goed.

Moeder was dien avond wat al te bot gezet en Koperenbosch dronk zich een half stukje in den kraag, omdat zijn zoon het meende zooals hij.

Ik leerde het bedrijf van mijn vader.

Waar hij ging om zaken te drijven vergezelde ik hem, en daar ik niet van de domste was, duurde het niet lang of ik stelde mij geheel op de hoogte van den opkoopersstiel.

Eer er een jaar verloopen was kende ik zoo goed als mijn vader de waarde van oud touwwerk, koper, zeildoek en meer andere voorwerpen die aan boord werden verkocht en wist ik den prijs te schatten van een uurwerk, een ring, een verrekijker en ander gerief, dat een stuurman of een matroos, die er geen eentje meer bezaten, wilde verkoopen.

Ik was mijn kost waard, meer dan mijn kost zelfs, en vader was ten zeerste over mij tevreden.

Langs den anderen kant had moeder mij de geheimen der slaapstêe ontsluierd en kon ik al bijna op het oog zien of de gast die naar onzen zolder wilde klauteren, om er tegen de koord een zoete rust te vinden een eerlijk man was en genoeg stuivers bezat om zijn logist te betalen.

Dezen uitweg van de broodwinning mijner ouders kende ik dan ook dra uitstekend en er werd gesproken van het doorzenden der huurders der twee verdiepingen, om daar ook, onder mijn leiding, hotel te houden, voor menschen die eenige stuivers meer konden geven, om hun vermoeide leden op een stroozak, en toppunt van alle pracht, in een beddenbak uit te strekken.

Ik kwam veel op schepen en zou daar gemakkelijk klanten voor mijn hotel vinden.

Moeder was dan ook ten zeerste over haar zoon tevreden, alhoewel ze iets anders voor mij had gedroomd.